

262, og - senest - Jens Hartig Danielsen, Mønter og Pengesedler i Forfatningsretlig Belysning, Juristen 1998, side 1 ff. (særligt side 9), og Suverænitetsafgivelse (1999), side 281.«

Den forudsætning, som det stillede spørgsmål bygger på – at der er tale om overladelse af prærøgativet efter § 26 – er således efter Justitsministeriets opfattelse ikke rigtig. Det bemærkes i den forbindelse, at fastlæggelse af valutakurspolitik efter Justitsministeriets opfattelse ikke – som antaget af spørgeren – kan anses for omfattet af § 26, jf. herved Jens Hartig Danielsen, Suverænitetsafgivelse (1999), side 279.

3. Mere generelt kan det oplyses, at adgangen efter grundlovens § 20 til at overlade beføjelser, der tilkommer rigets myndigheder, også omfatter prærøgativet efter § 26. Der kan i den forbindelse henvises til pkt. 4.2 i det nævnte notat af 25. april 2000. Her anføres bl.a. følgende:

»Der har undertiden i den offentlige debat været sat spørgsmålstejn ved den nævnte forståelse af § 26 [vedrørende sondringen mellem sedler og mønter], jf. bl.a. Jens Peter Bonde og Ole Krarup, Grundloven og EU (1997), side 94 f. På den baggrund kan der være anledning til at fremhæve, at *selv om* det – hvad der efter Justitsministeriets opfattelse ikke er belæg for – antoges, at § 26 omfattede sedler, ville bestemmelsen i artikel 106, stk. 1, 2. pkt., kunne tiltrædes efter grundlovens § 20 og altså under alle omstændigheder ikke kræve grundlovsændring efter grundlovens § 88.

Dette skyldes, at indholdet af § 20 netop er at åbne mulighed for den kompetenceændring, der ligger i, at beføjelser, som efter grundloven tilkommer rigets myndigheder – herunder regeringens prærøgativer – uden en grundlovsændring kan overlades til mellemfolkelige myndigheder. Det bemærkes i den forbindelse, at prærøgativet i grundlovens § 26 udtrykkeligt er nævnt i den forfatningsretlige litteratur som eksempel på en beføjelse, der kan overlades efter § 20. Der henvises herved til Max Sørensen, Statsforfatningsret (2. udg. ved Peter Germer, 1973), side 310, og Henrik Zahle, Dansk Forfatningsret 2 (2. udg., 1997), side 322.«

Spm. nr. S 3515

Til fødevarerministeren (10/8 2000) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Hvordan agter ministeren at sørge for, at EU's mærkningskrav til fødevarer indeholdende mere end 1 pct. gensplejset materiale bliver overholdt?«

Begrundelse

Fødeveddirektoratet offentliggjorde den 2. august 2000 en undersøgelse, der dokumenterede, at 8 prøver ud af 103 fra fødevarer, som indeholdt soja eller majs, havde mere end 1 pct. gensplejset indhold og derfor burde have været mærket med denne oplysning. Det viser, at mærkningsordningen ikke følges i praksis.

Svar (21/8 2000)

Fødevarerministeren (Ritt Bjerregaard):

Ansvar for, at gældende regler overholdes, ligger hos de virksomheder, der importerer, fremstiller eller markedsfører produkterne. Det gælder således også reglen om, at hvis der i et produkt eller en ingrediens utilsigtet forekommer gensplejset materiale i en mængde svarende til 1 pct. eller derover, har virksomheden pligt til at mærke produktet eller ingrediensen med oplysning herom. Denne pligt indebærer, at virksomhederne må stille krav til deres leverandører for at få de fornødne oplysninger om de produkter og ingredienser, der indgår i produktionen, med henblik på at kunne mærke produkterne efter gældende regler.

Derudover foretages der offentlig kontrol både hos producenter, importører og detailhandlende. Kontrollen foregår først og fremmest som dokumentkontrol med gennemgang af virksomhedens egenkontrol, herunder hvilke procedurer der følges med henblik på bestilling af varer og indhentning af leverandørreklæringer. Hvor der opstår mistanke om, at reglerne ikke overholdes, kan der efter omstændighederne foretages analytisk stikprøvekontrol ved siden af dokumentkontrollen.